

James Potter

VE MERLİN'İN
DÖNÜŞÜ

G. NORMAN LIPPERT

J.K. Rowling'in dünyasına ve karakterlerine dayalı
olumyadigarlari.ORG adına Çeviren: Sinem Canatan
Düzelten: M. Serhat Salma

**G. Norman Lippert tarafından yazılan
James Potter serisinin ilk kitabı,
Hall of Elders' Crossing'in Türkçe çevirisidir.**

**olumyadigarlari.ORG yazar ve yöneticilerinin
takipçilerine armağanıdır.**

İÇERİK:

Başlangıç

- 1.Efsanenin gölgesi
- 2.Alma Aleronların Gelişi
- 3.Hayalet ve Davetsiz Misafir
- 4.Devam eden unsur
- 5.Austramadux.un kitabı
- 6.Harry'nin gece buluşması
- 7.Kaybolan Vefa
- 8.Mağara Tutucusu
- 9.Geleneksel Tartışma
- 10.Grimmauld Meydanında Tatil
11. Üç Yadigar
- 12.Visum ineptio
- 13.Cüppenin sırrı
- 14.Hall of elders' crossing
15. Muggle Ajanı
- 16.Merlin'in esasının yıkımı
- 17.Geri dönüşün gecesi
- 18.Kuledeki toplantı
- 19.Sırların açılışı
- 20.İhanetin hikayesi
- 21.Yeşil kutudaki hediye

ÖNSÖZ

Mr. Gri etrafına bakındı ve koridoru gözden geçirdi. Gümüş bir ışığın eşliğinde kayan küreler o loş sonsuza uzanıyordu. Küreler bir ateş topu gibiydi ve Mr. Gri onları söndüremeyeceğini biliyordu. Mr. Gri Esrar Dairesi kadar sessiz bir yerde daha önce bulunmamıştı., bir an titrediğini hissetti.

“Hiç kimseyi görmüyorum,” arkasındaki iki kişiye fısıldadı. “bekçi veya kilit. Sizce görünmeyen engeller ya da başka şeyler kullanıyor olabilirler mi?”

“Sanmıyorum. güçlü bir ses cevap verdi . Fenerlerin nerede olduğunu biliyoruz, öyle değil mi? Yapmamız gereken açık. Endişelenmemiz gereken tek şey nöbetçilerdi, hiç kimseyi görmediyseniz içeri girelim.”

Mr. Gri ayaklarını oynattı. “Evet, ne yapmamız gerektiğini biliyorum ama doğru mu yapıyoruz emin değilim, Bistle. İçimde kötü bir his var.”

“Beni Bistle diye çağırma” siyah tişört ve pantolon giymiş cin cücesine ait olan güçlü ses tekrar konuştu. “İş başındayken benim adım Mr. Safran. Rüzgar altı yönünde devam ediyor. Ne zaman bilmediğimiz bir yere girsek çok korkak oluyorsun zaten. Oraya ne kadar çabuk ulaşırsak bu iş o kadar çabuk biter ve bizde kutlamak için kulübeye geri dönebiliriz.” Sakallı, yaşlı ve uzun olan üçüncü adam Mr. Safran.u geçti ve kapıları gözden geçirerek koridorda ilerledi.

“Mr. Pembe’nin nasıl yaptığını gördün mü?” Mr. Pembe.yi yakından takip ederek konuştu.

“Bize anlatılanlara güvenmesi gerektiğini biliyordu ve güvendi. Ne bekçi, ne de engel, öyle değil mi Mr. Pembe?”

Mr. Gri somurtarak ve etrafındaki gizemli kapıları süzerek Mr. Safran.un arkasından devam etti. Koridorun sonuna kadar belki yüz belki de bin tane vardı bu kapılardan. Hiç birinin üzerinde ne adı ne de içeride ne olduğunu belirten bir levhası vardı.

“Ben neden Mr gri olmak zorundayım ki?” diye söylendi Mr. Gri “kimse griden hoşlanmaz. Çok sert bir renktir.”

Cin cüce onu önemsemedi. Birkaç dakika sonra Mr. Pembe yürümeyi kesti. Mr. Gri ve Mr. Safran koridoru süzerek onun arkasında durdular.

“Burası olamaz.” dedi cin cücesi. “Bu kısımda hiç kapı yok. Doğru hesap ettiğinden emin misin?”

“Ben doğru hesap ettim.” dedi Mr. Pembe. Yere doğru baktı ve yerdeki mermer döşemeyi ayağının ucuyla yokladı. Köşede duran mermer döşemelerden birinde çatlaklık vardı. Mr. Pembe homurdanarak diz çöktü. Kırık köşeyi parmaklarıyla yokladı. Kendi kendine başını salladı, parmağını çatlaktan içeri soktu ve kırık yeri bir çengel gibi çekti. Parçayı fırlattı ve parça tavana değene kadar dikey bir çekmece gibi büyük bir gürültüyle kaymaya devam etti.Parça odayı titretti. Bir kapı kadar geniş ve uzun olmasına rağmen eni en fazla birkaç santimdi. Mr. Gri içeri girerken etrafına baktığında Gizem Dairesindeki koridoru

görebiliyordu.

“Bunun burada olduğunu nerden bildin?” dedi Mr. Safran Mr. Pembe'ye bakarak.

“Kadın bana anlatmıştı.” Diye cevap verdi Mr. Safran.

“Sana anlattı mı? Bize henüz anlatmadığın bunun gibi şeyler var mı acaba?”

“Buraya girmemizi sağlayacak kadar şey biliyorum.” Dedi Mr. Pembe “Sen kilit açıcısın,

Mr. Gri ağır bir ele sahip ve bende harita uzmanıyım. Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz. Başka bir şey yok.”

“Ah, evet hatırlıyorum.” Cin cüce konuştu. “onunla başa çıkmama izin ver o zaman.”

Mr. Pembe Mr. Safran gizemli beton parçasına doğru hareket ederken yanında durdu. Mr safran iyice ölçüp biçerek kaya hakkında düşündü. Büyük kulaklarını kayanın bir o yüne bir bu yüzüne dayayıp durdu. En sonunda siyah tişörtünün cebinden gelişmiş bir alet olan bir düzine pirinç halkayı çıkartarak hazırlandı. Bunlardan birinin katlarını bozarak açtı ve halkanın içinden beton parçasına doğru dikkatle baktı.

“gerçekten değerli bir efor sarf etmemiz gerek” diye homurdandı. “bu bir homonkulus kilidi. Sadece önceden tasarlanmış ortam uygun olduğunda açılabilir. Kızıl saçlı bir kız Perşembe günü saat üçte Atlantis'in milli marşını söylediği zaman açılacaktır. Ya da güneş doğarken bir ışığını bir keçinin gözüne yansıttığında açılır. Ya da Mr. Gri mor bir semenderin üzerinde bir gulyabaniyi avladığında açılabilir. Ben kendi zamanında çok iyi homonkulus ortamları görmüştüm.”

“en iyisi son söylediğin o zaman?” dedi umutluca Mr. Gri.

Cin cücesi bütün dişlerini göstererek sırttı. .Mr. Gri'nin söylediği gibi. Bu işi tamamlamak için yapmamız gereken her şeyi biliyoruz.” Cebinden kırmızı bir toz ile doldurulmuş bir küçük şişe çıkarttı. Şişenin tıpasını çıkardı ve ters çevirerek beton kayanın önüne döktü. Toz yere dökülür dökülmez doğal olmayan bir şekilde girdap gibi dönmeye başladı. Mr. Gri onun tek parmağıyla kayayı işaret eden iskelet bir el şekline döndüğünü gördü. Bay Gri soluğunu tuttu ve geriye doğru bir adım attı. Mr. Safran'ın dökmüş olduğu toz artık tamamen bir yılan şeklini aldı. Bir gölge ve ışık oyunu gibi iskelet dans ediyordu. İskelet sağ elini adeta bir kapı kolu gibi uzatmıştı. İskeletin sol elinin olmadığını fark eden Mr. Pembe ürperdi.

“bu ölümü hatırlatan bir danstır.” Dedi Mr. Safran. “Ölümün dansı. Dragonun toz haline getirilmiş kanını ve yaşadığı mağaraya giren ışığı içerir. İşte bu iyiydi Mr. Gri.”

“o zaman kitli değil demektir.” Diye sordu Mr. Pembe.

“hiçbir zaman kitli değildi.” Cin cüce cevap verdi. “bizim bilmemiz gereken sadece nerede tutmamız gerektiği idi. Kendinizle övünebilirsiniz Mr. Pembe.”

Uzun boylu, sakallı olan adam, yeşilimsi ışığı engellemek için levhaya dikkatlice yaklaştı. Elleriyle iskeletin yumruk şeklinde olan levhasını kavradı. Yumruğu çevirdi ve bir tık sesi geldi. Bununla birlikte kap sallanarak karanlık bir boşluğa ve damlayan sulara açıldı. Kapı açılınca içeriği dolduran soğuk hava Mr. Safran'ın siyah tişörtünü dalgalandırdı. Mr. Gri anlından akan sterlerin birden bire soğumasıyla ürperdi.

“burası nereye gidiyor? Eğer neden bahsettiğimi tahmin ediyorsanız burada olmamız gerekiyordu.”

“elbette hayır.” Mr. Safran cevap verdi. “burası gizli bir depo. Hatırlarsanız ki bunun hakkında da bilgilendirilmiştik, kutu burada. Hadi devam edelim fazla zamanımız yok.”

Mr. Pembenin önderliğinde yola devam ettiler. Ayak seslerinin tınısı yerin çok derinlerinde bir mağarada olduklarını gösteriyordu. Mr. Gri buranın daha önce hiç güneş görmemiş bir yer olduğuna yemin edebilirdi. Geriye doğru döndüğünde ve arkasında duran kapının şeklini hala ayırt edebiliyordu. Bir serap gibi gümüşi bir ışıkla parlıyordu.

“sizce şu an neredeyiz?” umutla sordu.

“Atlantik okyanusunun altındayız” Mr. Pembe yürümeye devam ederek cevap verdi.

“Atlantik.” dedi Mr. Gri “Atlantik okyanusunun altında mıyız? Kendimi kötü hissediyorum. Çok kötü. Ben geri dönmek istiyorum, Bistle.”

“Beni Bistle diye çağırma.” Dedi cin cüce hiddetle.

“kutu nerede peki?” dedi Mr. Gri . değerli olan bir şeyin böyle bir yere gelebileceğini hayal bile edemiyorum..

“böyle düşünme zaten.” Dedi Mr. Safran “bu senin hayal ettiklerinin çok daha ötesinde. Buradaki işimi tamamladığımızda her şey bizim için çok daha iyi olacak.”

“peki ama ne?” diye sordu Mr. Gri “kutunun içinde ne var?”

Mr. Safran homurdandı. “içinde ne olduğunun ne önemi var ki? Bize sadece hayal edebileceğimizin çok daha ötesinde bir şey olduğu söylendi. Bizim yapmamız gereken sadece bu kutuyu buradan almak. Onlar bize sihir bakanlığına girebilmemi için yardım ettiler. Eğer sence işin ucunda bir ödül olmasaydı bunu yaparlar mıydı? Ayrıca Mr. Pembe ne olduğunu biliyor neden ona sormuyorsun.”

“ben de bilmiyorum.” Mr. Pembe cevap verdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Mr. Gri damlayan suların seslerini duyabiliyordu. Sonunda Mr. Safran sessizliği bozarak “sen de mi bilmiyorsun yani?” dedi.

Mr. Pembe’nin kafasını kaldırdığı kendi esasının ışığıyla belli oluyordu. “hepimiz bilmemiz gereken şeyleri biliyoruz zaten. Öyle değil mi?” dedi cin cücesi.

“bilmemiz gereken tek şey nereye gitmemiz gerektiği.” Dedi Mr. Pembe “oraya bir kere ulaştığımızda ne yapmamız gerektiğini öğreneceğiz.”

Cin cüce bir hatırlatma yaparak devam etti “tamam o zaman, Mr. Pembe sen haritacıydın.”

“şu an buradayız.” Diye cevap verdi Mr. Pembe. “Mr. Gri bu senin işin.” Döndü ve esasını yukarı kaldırdı. Gümüşü ışığın altında önlerindeki heykel korkunç görünüyordu.

“Bu sadece bir heykel.” Dedi Mr. Safran “bize anlatılan ejderha başı bu olmalı. Evet, Mr. Gri. Üzerinize düşeni tamamlayın lütfen.”

“bu isimden nefret ediyorum.” Dedi heykele doğru ilerleyerek. “ben Mr. Mor olmak istemişim. Moru severim.”

Mr. Gri uzandı ve ejderhanın üst çenesinin dişleri arasından ellerini soktu. Mr. Gri genelde güçlü bir insandı fakat ejderhanın üst çenesini kaldırmaya çalışmak sanki bütün gücünü emip bitirmişti. En sonunda Mr. Gri kaslarının yırtıldığını hissettiğinde cam kırılması gibi bir ses geldi ve ejderhanın çenesi çatırdamaya başladı. Mr. Gri ağzı diğerlerinin geçebileceği bir yüksekliğe gelene kadar çekmeye devam etti.

“acele edin!” onlara dişlerinin arasından bağırdı.

“bu şeyi sakın üzerimize düşürme” dedi Mr. Safran o ve Mr. Pembe içeri girerken.

İçeride sarkıt ve dikitler pürüzsüzdü. Buldukları yerin ortasında bir şekil vardı.

“fakat bu bir kutu değil.” Diye ısrar etti Mr. Pembe.

“evet” diye kabul etti Mr. Safran “fakat buradaki tek şey o değil mi? Onu aramıza alıp sürükleyerek dışarı çıkartabiliriz.”

Mr. Pembe onu orada bırakarak cisme doğru yaklaştı. Onu incelemeye başladı. Cismin öteki tarafı şaşırtıcı bir şekilde aydınlıktı. Cin cücesine gelmesi için seslendi ve birlikte cismi taşımaya başladılar.

En sonunda cismi ejderhanın içinden çıkarttılar. Mr. Gri soğuk soğuk terliyordu ve dizleri uyuşmuştu. Yoldaşlarının dışarı çıktığını görünce ejderhanın başını biraz daha kaldırdı ve onlar tamamen dışarıda olunca onu bıraktı. Büyük bir gürültüyle ejderhanın başı tekrar yerine oturdu. Mr. Gri de arkadaşlarının yanına gitti.

“Eee, bu ne peki?” dedi Mr. Safran .değerli bir hazineye benzemiyor..

“zaten değerli bir hazine olduğunu söylememiştim.” Dedi arkalarındaki karanlıktan bir

ses. Mr. Safran sesin kaynağını arayarak etrafında döndü fakat Mr pembe sanki bunu tahmin etmiş gibi arkasına döndü Figür karanlıkta şekil aldı. Siyah bir cübbe giyiyor ve korkunç bir maske takıyordu. Onun arkasından iki figür daha belirdi.

“senin sesini tanıdım.” Dedi Mr. Pembe “sen olduğunu tahmin etmeliydim.”

“evet” ses onu onayladı. “tahmin etmeliydin Mr. Fletcher, ama yapmadın. O kadar yılın tecrübesine rağmen beceremedin. Şimdi ise çok geç.”

“bir dakika bekleyin!” dedi Mr. Safran ellerini kaldırarak. “bizim bir anlaşmamız var bunu yapamazsınız. Bir sözleşme yaptık.”

“evet yaptık benim cin cüce arkadaşım. Yardımınız için teşekkürler. Bu da sizin payımız.”

Turuncu bir ışık Mr. Safran’ın yüzüne çarptı. Bununla beraber büyük bir sancıyla yere yığıldı.

Mr. Gri tepkiyle ayağa kalktı “bunu ona yapamazsın. O sadece bir soru sordu.” “biz sadece yapmak için söz verdiğimi şeyi yapıyoruz.” Dedi aynı ses. Ve bir ışık da Mr. Gri’nin yüzünde parıladı.

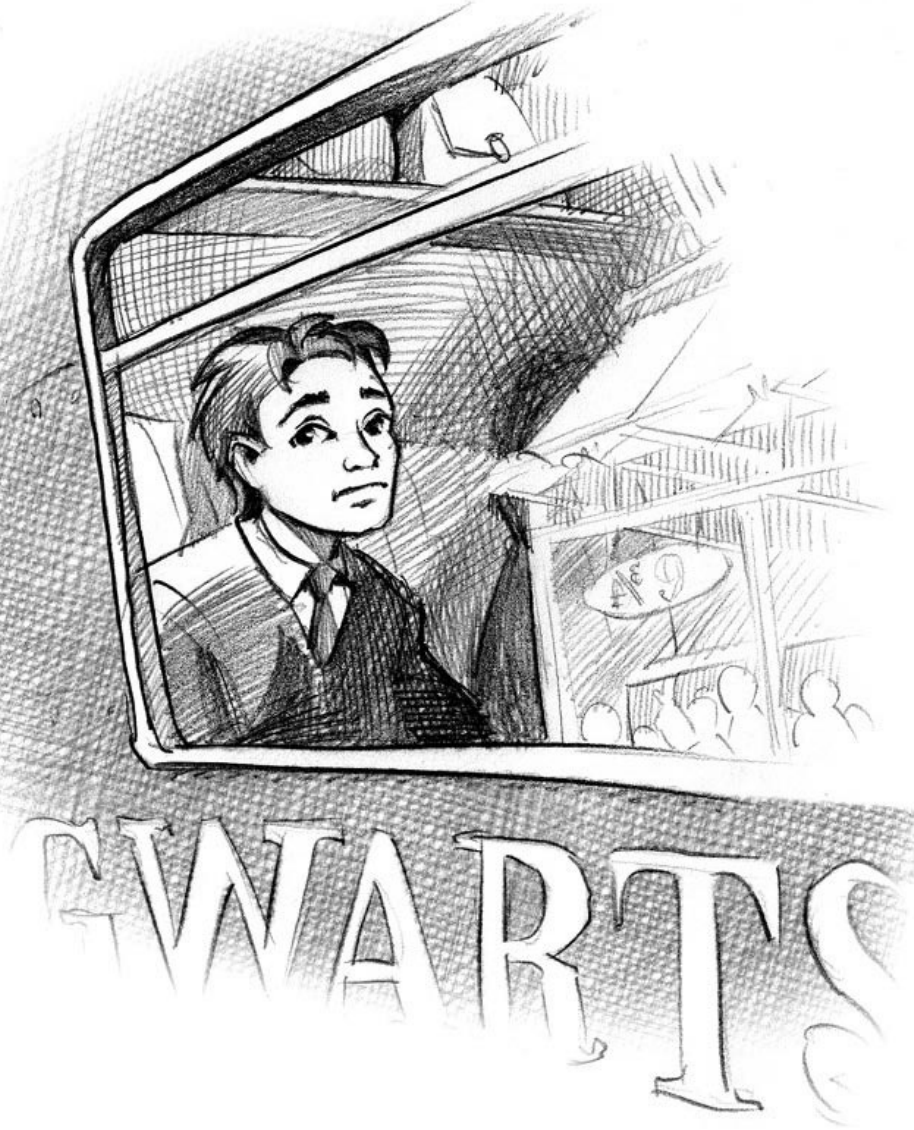
Maskeli üç figür Mr. Pembe’nin etrafını sardı. “bana bizden getirmemizi istediğin şeyin ne olduğunu anlat. Ve bunu neden kendinin yapmadığını.”

“ilk sorun maalesef seni ilgilendirmiyor Mr. Fletcher.” Dedi aynı ses. “eğer bunu sana anlatırsak seni öldürmemiz gerekir. Sana bu işe başlarken hayat garantisi verdik ve bunu anlaşmanın iptaliyle sonlandırıyoruz. Üzgünüm ama hizmetkarların seçme şansı yoktur.” Mr. Pembenin suratına doğru uzatılmış bir asa görüldü. Fletcher ismini yıllardır kullanmamıştı. Dolandırıcılığı bıraktığında bu isimden de tamamen vazgeçmişti. İyi ve dürüst olmayı çok denemişti. Sonra birden bire bu iş ortaya çıkmış ve onu geri döndürememişti.

Emindi ki Zümrüdüanka Yoldaşlığındaki bütün eski arkadaşları bunu öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Fakat zaten şu anda çoğu ölmüştü. Hiç kimse onun gerçek ismini hatırlamıyordu bile. Ya da o öyle zannediyordu. Fakat bu insanlar gerçekte onun kim olduğunu biliyorlardı. Onu kullanmışlardı ve şimdi saf dışı bırakacaklardı. Her şey birbiriyle uyum sağlıyordu.

Ses devam etti “son soruna gelince sanırım buna cevap verebiliriz. Buraya bunu armaya geldin çünkü sen küçük bir adamsın. Bizler küçük insanlar değiliz Mr. Fletcher. Biz gücü bulmak için yaratıldık. Ve burada gördüklerin senin dünyanı bitirmeye yeter.” Umutsuzluk Mundungunus Fletcher’ın içini doldurdu bir anda. Dizlerinin üzerine çöktü.

Turuncu ışık onu vurduğunda karanlığa merhaba dedi. Ona bütünüyle sarılmıştı artık

1. EFSANENİN GÖLGESİ

James Potter her bir kompartımana elinden geldiğince umursamaz bir şekilde göz atarak trenin kenarında yavaşça yol alıyordu. Belki de birilerini arıyor, tren yolculuğunu geçirebileceği bir grup ya da insan bulmayı umut ediyor gibi görünüyordu. Platformda küçük kardeşi Albus'a yaptığı kabadayılıktan sonra böyle görüldüğü düşüncesi onu endişelendiriyordu. Sanki amcaları Ron ve George'nin Kusturan Pastillerinden almış gibi midesi düğümleniyor ve çalkalanıyordu. En sondaki vagonun kapısını açtı ve içeri girdi. İlk kompartıman tamamen kızlarla doluydu. Daha şimdi tanışmış olmalarına rağmen sanki uzun yıllardır birbirlerini tanıyorlar ve en yakın arkadaşlarıymış gibi neşeli bir şekilde konuşuyorlardı. İçlerinden birisi kafasını kaldırdı ve James'in onları izlediğini fark etti. Hala kalabalık olan istasyona baktığını anlatmak istercesine bakışlarını hemen pencereye çevirdi. Yanaklarının kızardığını hissederek yürümeye devam etti.

Keşke Rose ondan bir yaş büyük olsaydı, o zaman o da James ile birlikte olabilirdi. O bir kızdı fakat James'in kuzeniydi ve birlikte büyümüşlerdi. Burada tanıdık bir yüz görebilmek gayet iyi olabilirdi.

Elbette Ted ve Victorie de aynı trendelerdi. Fakat 17 yaşında olan Ted James'in daha önceden tanıdığı ona el sallayan ve göz kırpan arkadaşlarının yanına dönmek için pek aceleci davranıyordu. Ondan beş yaş büyük olan Victorie onu yolcuğu birlikte yapmak için davet etmişti ama o Victorie'nin arkadaşı olan dört kızın yanında sürekli olarak yeni saç bakım tılsımları ve yüz pudraları hakkında konuşurlarken kendini Rose ile birlikteyken hissettiği kadar rahat hissedemiyordu. Victorie yarı veela olmasından dolayı hem cinsleriyle de karşı cinsle de arkadaşlık kurmakta zorlanmıyordu. James.in içinde bir şeyler onu konuşkan olmaya davet ediyor fakat bunu yapamayacağını düşündüğünde kendini yalnız ve endişeli hissediyordu.

Gerçekte Hogwarts.a giderken üzüldüğü şey bu değildi. Bir büyücü olduğunu anladığı yaşa geldiği zaman annesi ona gizli bir cadılık ve büyücülük okulunun olduğunu ve bir gün oraya kendisinin de gideceğini öğrendiğinden beri hep bugünü bekliyor, oraya gitmenin hayallerini kuruyordu. O birinci sınıflara katılacağı, sırt çantasında yeni alınmış esasını taşımanın gururunu yaşayacağı günü sabırsızlıkla beklediğini söyleyebilirdi. Ayrıca Hogwarts'da ilk süpürgesini kullanacağı, Quidditch sahasında takım elemelerine katılacağı ve belki de. İşte tam bu noktada soğuk kanlılığını yitiriyor ve içinde bir şeyler kıpırdanmaya başlıyordu. Babası Hogwarts tarihindeki en genç Gryffindor takımı Arayıcısıydı. O en iyi olan babası gibi bu rekorla mücadele etmek istiyordu. Ünlü kahramanın ilk çocuğu olan James.den herkesin beklentisi buydu. Ona (hiçbir zaman babası tarafından değil) babasının ilk altın Snitch'ini ağzıyla yakalaması ve neredeyse onu yutacak olması ardından süpürgesinden atlaması defalarca kez anlatılmıştı. Hikayeyi anlatanlar genelde kahkahalarla gülerlerdi ve eğer babası oradaysa sırtına bir şaplak indirenlere sadece gülümseyerek karşılık verirdi. James dokuz yaşındayken yemek odasındaki tavşan kafesinin dibinde bu çok ünlü olan Altın Snitch'i bulmuştu. Annesi ona bunun eski okul müdürü tarafından babasına hediye olarak verildiğini anlatmıştı. Kanatları artık çalışmamasına ve üzeri ince bir toz tabakasıyla kaplı olup renginin solmasına rağmen James.i büyülemeye yetmişti. Bu onun gördüğü ilk Snitchti. Ona tahmin ettiğinden hem daha küçük hem de daha büyük görünmüştü. *Bu ünlü bir Snitch,* diye düşünmüştü James *onu benim babam yakaladı.* Babasına onunla oynamadığı zamanlarda kutusunun içinde ama kendi odasında saklayabileceği sormuştu. Babası kolayca ve mutlu bir şekilde kabul edince James onu hemen oradan almış ve yatağının baş ucuna, oyuncak süpürgesinin yanına koymuştu.

Ama ya James babası gibi Snitch'i yakalayamazsa? Ya süpürgesini onun kadar iyi kullanamazsa? Amcası Ron ona ejderha nefesinin altında bile süpürge kullanma yeteneğinin Potter ailesinin kanından geldiğini söylemişti. Ya hızlı süremez, sakarlık eder ya da en kötüsü süpürgeден düşerse? Ya takıma giremezse? Bu birinci sınıflar için sadece hayal kırıklığı olurdu. Kurallar değiştiğinden beri birinci sınıflarda elemelere katılabildiği halde çok az sayıda birinci sınıf bina takımlarına girmeye hak kazanabiliyordu. James.e göre o beklenen ölçütlere uygun değildi. O daha şimdiden Harry Potter kadar yüce olma şansını kaybettiğine inanıyordu. O nasıl ilk senesinde Quidditch takımına girip, bit Basilisk'i yenip, Üçbüyücü turnuvasının galibi olup, tüm Ölüm Yadigarlarını yok edip ve son olarak da gelmiş geçmiş en karanlık ve güçlü büyücü olan Küflü Voldy'i (Voldemort) yenebilirdi ki?

Tren gürültülü bir şekilde sarsıldı. Dışarıda kondüktörün sesi kapıların kapanacağını söylüyordu. James birdenbire koridorda durdu, artık soğuk soğuk terliyordu ve daha başlamadan yenildiğine inanıyordu.

İçinde çok derin bir şekilde ev hasretini hissetti ve gözlerinden iki damla yaş geldi. İçerde penceren yavaş yavaş kaymakta olan Platform Dokuz Üç Çeyrek.i izleyen iki çocuk konuşuyorlardı. Kalbinde çok geç olmadan ailesini son bir kez daha görebilme arzusu ile içeri girdi ve pencereden dışarı baktı. Kalabalığı gözleriyle taradı. Onları buldu. İnsanların dere üzerindeki kaya parçaları gibi oluşturdukları düğümlerden birinde, James.in onları bıraktığı yerde durmaya devam ediyorlardı. Onlar James.i görmediler, trenin neresinde olduğunu bile bilmiyorlardı. Amcası Bill ve yengesi Fleur trenin bir başka köşesinde duran Victorie'ye el sallıyor, hoşça kal diye fısıldıyorlardı. Annesi ve babası gülümseyerek James.i bulmak umuduyla trenin pencerelerini gözleriyle tarıyorlardı. Albus babasının yanında duruyor ve Lily annesinin elini tutuyordu. Sonra annesinin gözleri James.i yakaladı ve yüzü aydınlandı. Babası da döndü ve onu buldu. Şimdi ikisi de el sallıyor gururla gülümsüyorlardı. Annesi bir eliyle göz yaşlarını silerken diğer eliyle de Lily'nin elini tutmaya devam ediyordu. James onlara gülümsemeyle karşılık vermedi fakat şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. James platform gözden kaybolana dek onları izlemeye devam etti ve sonra artık onları göremediği zaman sırt çantasını kucağına alarak boş bir koltuğa oturdu.

Birkaç dakika James Londra'nın yol kenarındaki parşömen tomarlarını izlemesiyle geçiverdi. Şehir gün ışığında varoşlar ve fabrikalarla kalabalıklaşmış yerlerini çok belli ediyordu. Bazen aklına geldiği gibi yine büyü dışı insanların nasıl yaşadığını, okullarını ve iş yerlerini merak etti. Ardından kompartımanını paylaştığı iki çocuğa doğru döndü.bir tanesi onunla aynı tarafta fakat kapıya daha yakın oturuyordu. İri yapılı, kısa ve siyah saçları vardı. Elinde *Doğal Büyü: Yeni Büyücü ve Cadılar Neler Bilmelidirler?* kitabını tutuyordu. Bu kitabın kopyalarını platformun köşesinde bu tür kitaplar satan küçük bir sergide görmüştü. Karşı tarafında oturan güzel bir cübbe giymiş olan büyücü eşyalarının arasından ona göz kırptı. Karşısında oturan olan açıkça ona bakıyor ve gülümsüyordu.

“Benim bir kedim var.” Dedi hiç beklenmeyen bir şekilde. James kafasını ona doğru çevirdiğinde yanında bir kutu olduğunu fark etti. Kapının yanındaki kutuda duran siyah-beyaz kedi parmaklıkların arasından fark edilebiliyordu. “kedilere alerjin yoktur değil mi?” diye sordu çocuk James'e.

“oh, hayır” dedi James “Sanmıyorum. Ailemin bir köpeği var fakat yengem Hermione'nin

çok eski bir kedisi var. Onunla bugüne kadar hiçbir sorunum olmadı.”

“bu güzel” dedi çocuk. James diksiyonundaki Amerikan aksanını biraz ilginç buldu.

“Annemin de babamın da kedilere alerjisi var. Bu yüzden hiçbir zaman bir kedim olmadı, ama onları severim. Yanımda hayvan olarak kedi getirebileceğimi öğrendiğimde hemen bir tane aldım. Onun adı Thumbs. Fazladan parmakları var, görüyor musun? Her patisinde birer tane. Bu onu büyülü yapmaz biliyorum ama daha ilginç hale getiriyor. Peki sen ne getirdin?”

“benim bir baykuşum var. Uzun yıllardır ailemizle birlikte. Ben aslında bir kurbağa istemiştim fakat babam öğrencilerin okula bir baykuşla başlaması gerektiğini söyledi. Birinci sınıflar için baykuşlardan daha kullanışlı hayvanlar olmadığını söylüyor fakat bence benim baykuş almamamı istedi çünkü onunda baykuşu vardı.”

Çocuk mutlulukla sırttı “o zaman baban da bir büyücü. Benimki değil. Annem de değil. Ben ailede ilk büyücüyüm. Büyü dünyasıyla geçen yıl tanıştık. İnanmakta çok güçlük çektim. Her zaman büyüün küçük çocukların doğum günlerinde gerçekleşen bir şey olduğuna inanırdım. Kulağının üzerinde gümüş dolarlar taşıyan siyah şapkalı çocukları çağırıyordu hep bana.

Wow! Bütün hayatın boyunca büyücü olduğunu biliyor muydun?"

"öyle de denilebilir. Büyük babam Noel sabahı şöminenin içinden geldikleri zaman bunu fark etmemek epey güç olurdu.. Diye cevap verdi James çocuğun açılmış gözlerini izleyerek. elbette bu bana hiçbir zaman yabancı gelmedi. Bu benim yaşam tarzım."

Çocuk şaşırması bir şekilde ıslık çaldı. "bu süper ve çok çılgınca. Çok şanslısım. Benim adım Zane, Zane Walker. Amerikan vatandaşım eğer fark etmediysen. Babam bir yıl için İngiltere.de çalışıyor. Aslında zannedildiği kadar ilginç olmasa da sinema sektöründe çalışıyor. Büyük ihtimalle önümüzdeki sene Amerika'daki büyücülük okuluna gideceğim ama bu sene Hogwarts'da kalacakmışım gibi gözüküyor. Tanıştığımıza memnun oldum."

Konuşmasını bitirir bitirmez tutmak için James'in eline uzandı ve bu hareket karşısında şaşırarak James otomatik olarak gülmeye başladı. "ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum Zane. Benim adım Potter. James Potter."

Zane arkasına yaslandı ve James'i izlemeye başladı "Potter, James Potter." diye tekrar etti.

James tanıdık olduğu bir gurur ve memnuniyet hissetti. Bazen bundan hoşlanmasa da insanlar onu tanıyor olurlardı. Zane devam etti "Q,007 nerede?"

James şaşırarak "pardon?"

"ne? Oh, özür dilerim." Dedi Zane "senin James Bond şakası yaptığını zannettim anlatması çok güç"

James "kim?" dedi konuşmanın yönünün kendisinden kaydığını hissederek.

"senin soyadın Potter mı?" ses kapı kenarında oturan çocuktan geliyordu. Kitabını biraz aşağı indirmiş onlara bakıyordu.

"evet. James Potter."

"Potter!" diye cırladı bozuk bir İngiliz aksanıyla. "James Potter!"

"Harry Potter adlı çocukla bir alakın var mı?" dedi çocuk Zane'i önemsemeyerek. "tam şu anda onu 'kısa büyücülük tarihi' isimli makalede gördüm."

"o aslında bir çocuk değil." Dedi James gülerek. "o benim babam." Büyük çocuk şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "wow! Burada gelmiş geçmiş en tehlikeli büyücüyü yok ettiği yazıyor. İsmi, umm." kitabı gözleriyle tarayarak. "buralarda bir yerlerdeydi volda- yada öyle bir şeyler."

"evet doğru." Dedi James. "fakat bu çok uzun zaman önceydi." Ama diğer çocuk dikkatini Zane'e verdi.

"sen de mi Muggle doğumlusun?" dedi. Zane bir süre anlamamış gibi baktı "ben ne doğumluyum?"

"Büyü dışı velilerin çocukları. Benim gibi." Dedi büyük çocuk ciddiyetle. "dili öğrenmeye çabalıyorum. Babam pratik yapmanın çok önemli olduğunu söylüyor. O bir Muggle. Ama yine de Hogwarts: Bir Tarih'i okumuş. Bana bir soru sorun her şey olabilir." Zane ve James'in arasında gözlerini gezdirdi.

James kaşlarını konuşmaya hazırlanan Zane'e doğru kaldırdı. "um. Yedi ve kırk üçü çarparsan ne eder?"

Çocuk gözlerini devirdi ve koltuğunda hareketlendi. "Hogwarts ve büyücülük dünyasını kastetmişim."

"yeni bir asam var." Dedi Zane çocuğu yalnız bırakıp çantasına dönerek. "huş ağacından yapılmış ve içinde unikorn tüyü var. Onun hakkında konuşmamalıyım ama olsun size anlatacağım." Asasını yerine koymak için döndü.

"Benim adım Ralph." Dedi büyük çocuk. "Ralph Deedle. Asamı henüz dün aldım. Söğüt ağacından yapılma, içinde Himalayan yetisinin tüyü var."

James ona doğru baktı. "ne var?"

“Himalayan yetisi tüyü. Satın aldığımız adam çok az bulunduğunu söyledi. Babama yirmi Galleon’a mal oldu. Umarım işe yarar.” Zane ve James’i süzerek “neden sordunuz?”

James kaşlarını kaldırdı “daha önce Himalayan yetisi diye bir şey duymamıştım.”

Ralph yerine oturdu ve arkasına yaslandı. “tabii! Onların ne olduğunu bilmeliydin. Bazıları onları iğrenç kardan adamlar diye tanımlar. Her zaman onların hayali olduğunu düşünmüşümdür, bilirsin. Ama sonra babam ve ben doğum günümde benim bir büyücü olduğumu keşfettik ve ben büyücülerinde hayali olduğunu düşünürdüm. Ve şimdi hayali olduğunu sandığım bütün çılgın şeylerin gerçek olduğunu öğreniyorum.” Kitabını tekrar eline aldı ve sayfaları karıştırmaya devam etti.

“Sadece meraktan soruyorum” dedi James dikkatlice “asanı nereden aldın?”

Ralph sırttı “oh. Bence bu kısmı anlatması epey zor olacak. Benim geldiğim yer olan Surrey’de döndüğün her köşede asa satan bir dükkan bulamazsın. O yüzden biz de buraya biraz erken geldik ve yönleri takip ederek Diagon Yolu’na ulaştık. Ortada problem kalmadı! Tam köşede önünde bir stant olan bir adam bir şeyler satıyordu.”

“bir stant mı?” James şaşırıldı.

“evet! Elbette, asaları açıkta satmıyordu. Sattığı şey haritalardı. Haritalardan bir tane aldı ve oradaki en iyi asa yapıcısının nerede olduğunu tarif etmesini istedi. Babam güvenlik sistemleri geliştirir. Bilgisayarlar için. Bundan bahsetmiş miydin? Her neyse, en iyisinin nerede olduğunu sordu. Adam beklenmedik bir şekilde en iyi asa yapıcısının kendisi olduğunu, bu işi birkaç yıldır yaptığını fakat asalarını yalnızca ne aradıklarını bilen özel kişilere sattığını anlattı. Bu yüzden babam adamdaki en iyi asayı aldı.” James yüz ifadesini değiştirmemeye çalışıyordu “sahip olduklarının en iyisi,” diye tekrar etti.

“evet” diye onayladı Ralph. Kendi çantasından yaklaşık bir oklava büyüklüğünde kahverengi bir kağıda sarılı olan asasını çıkardı.

“yeti tüyü olan bir tane daha” diye doğruladı James.

Ralph birdenbire kafasını kaldırıp neredeyse çıkardıklarını çantasına geri tepmesine ona doğru bakmaya başladı. “bilirsin böyle anlatınca kulağa biraz saçma geliyor öyle değil mi?” diye sordu.

Kahverengi kağıtları tamamen çıkardı. Yaklaşık on sekiz santimetreydi ve en az bir süpürge kadar kalındı. Hepsi ona bakakaldılar. Kısa süre sonra Ralph umutsuz bir şekilde James’e baktı “büyülü bir eşya için fazla iyi sayılmaz öyle değil mi?”

James kafasını yana doğru eğdi “vampirleri kovalamak için gayet kullanışlı olurdu bence.”

“gerçekten mi?” Ralph biraz olsun neşelenmişti.

Zane doğruldu ve kompartımanın kapısını işaret etti. “wow! Yemek! Hey, James yanında hiç büyücü parası var mı? Acıktım da.”

Yemekleri satan yaşlı cadı onlara doğru yöneldi. “sizi memnun edebilecek bir şeyler arzular mıydınız?”

Zane ayağa fırladı ve ciddi ve eleştirel gözlerle kadının getirdiklerini incelemeye başladı. James’den bir şeyler bekliyormuşçasına arkasına döndü. “hadi, Potter sana biz Muggle doğumları büyü dünyası ile tanıştırmak için bir fırsat bu. Tek sahip olduğum on Amerikan Doları.” Sonra cadıya döndü. “Amerikan Doları kabul etmiyorsunuz değil mi?”

Kadın boş gözlerle onu süzdü “Amerikan neyi? Pardon?”

“kahrolası! Zaten tahmin etmiştim.” Dedi Zane.

James elleriyle ceplerini yoklamaya başladı. Oğlanın cüretkarlığı onu bayağı eğlendirmişti.

“büyücü parası oyun parası değildir bilirsin.” Dedi sitemli bir şekilde fakat sesinde gülümsemeden eser yoktu.

Ralph kitapçığının üzerinden tekrar baktı. “az önce ‘kahrolası’ mı dedin?”

“oooh! Şuna bakın.” diye cırladı Zane. “Kazan Kekleri! Ve Meyankökü Asaları! Siz büyücülerin mizah duyguları çok gelişmiş. Biz büyücüler demek istemiştım. Hehe!”

James cadının parasını ödedi ve Zane mutlu bir şekilde koltuğuna dönerek bir kutu Meyankökü Asasını açmaya koyuldu. Kırmızı bir tanesini çıkarttı ardından onu Ralph’a doğrulttu ve Ralph’ın tişörtünde mor çiçekler oluştu. Ralph onlara bakınmaya başladı. “benim kendi asamdan daha güzel olduğunu söyleyebilirim.” Asanın son parçasını zevkle ısırırken homurdandı.

James onun daha fazla meraklı olmamasına hem şaşırđı hem de memnun oldu. O da kendi Kurbağalı Çikolatasını açtı ve dışarı fırlayınca onu yakaladı. Ardından ağzına götürüp kafasını ısırđı. Kutunun dibine baktığında babasının onu izlediğini fark etti. ‘Harry Potter, sağ kalan çocuk’ yazıyordu kartın üzerinde. Kartı kutudan çıkardı ve Ralph’a doğru uzattı.

“burada. Senin için bir şeyler daha benim Muggle doğumlu yeni arkadaşım.” Dedi James Ralph kartı aldığıında. Ralph hemen fark etti. Mor çiçeklerden birini tutuyor ve çiğniyordu.

“emin değilim ama,” karta bakarak “bence bunlar yumurta akından yapılmış.”

Kısa süreli bir heyecan ve üzüntü dalgasından sonra yeni arkadaşlar edinince trenin geriye kalan yolculuğu gayet sıradandı. James kendini iki yeni arkadaşına bazen rehberlik yaparken buluyor, bazense onlar James’e Muggle dünyasını, nerelerde ve nasıl yaşadıklarını açıklıyorlardı. James onların zamanlarının büyük bir kısmını televizyon izleyerek geçirmelerini inanılmaz buldu. Televizyon izlemedikleri zaman ise onunla araba yarışı, macera ve spor oyunları gibi oyunlar oynuyorlardı. James elbette televizyonu ve video oyunlarını duymuştu ama bir çok büyücü arkadaşı olduğu için onların zamanlarını sadece yapacak hiçbir şey olmadığıında bu şekilde değerlendirebileceğini düşünmüştü. James Ralph’a bunları geçek hayatta oynamak yerine neden sanal olarak oynadıklarını sorduklarında Ralph gözlerini devirdi, çileden çıkmışçasına bir ses koy verdi ve yardım isteyen gözlerle Zane’e bir bakış gönderdi. Zane James’in sırtını sıvazlayıp “James, arkadaşım, bu Mugglelara ait bir özellik. Sen bunu anlayamazsın.” Demişti.

James yapabileceğinin en iyisiyle onlara Hogwarts ve büyü dünyasını anlattı. Onun anlaşılmaz doğasını, yerini gerçekten bilmeyen birinin onu asla bulamayacağını, ve hiçbir haritada işaretlenmediğini anlattı. Oraya gidince 4 farklı evin olduğunu ve annesi ile babasının söylediğine göre binalara puanlar verildiğini söyledi. İkisi içinde çok farklı olan Quidditch sporunu açıklamaya çalıştı. Zane’in *Oz Büyücüsü* adlı filmde gördüğü cadılar ve süpürgeler ile ilgili bilgiler James’e çok komik gelmişti.

Akşam olmaya başladığında kompartımanın kapısında bir çocuk görüldü. “Hogsmade İstasyonu’na biradan varacağız,” dedi kapıya yaslanarak “ okul cüppelerinizi üzerine giyseniz iyi olur.”

Zane kaşlarını çattı ve bakışlarını çocuğa doğru yöneltti. “biz vardık mı?” diye sordu. “saat daha yedi. Geldiğimize emin misin?” kendilerinden büyük olan çocuğun surat ifadesi birden değişti.

“Benim adım Steven Metzker. Beşinci sınıfım. Sınıf başkanı. Ya sen?”

Zane yerinden fırladı ve yolculuklarının başında James’e gösterdiği aynı edayla oğlanın elinin tuttu. “Walker. Zane Walker. Seninle tanıştığımıza memnun oldum Mr. Başkan.”

Steven bir bakış fıkrattı elini uzattı ve sonra devam edip Zane’in elini tutmaya karar verdi. Sonra kompartımına doğru döndü ve “ siz okula vardıktan sonra Büyük Salon’da bir akşam yemeği olacak. Okul cüppelerinizi giymiş olmalısınız. Aksanınıza da hayran oldum bu arada Mr. Walker.” Dedi çocuk Zane’e dönerek. “akşam yemekleri için bu şekilde giyinmek aslında yeni bir adet. Ama endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok, değil mi?” gözlerini bu sefer James’e çevirdi, ona göz kırptı ve koridorda kayboldu.

“endişelenmiyorum zaten” dedi Zane neşeyle.

James Ralph ve Zane’e cüppelerini hazırlamada yardım etti. Ralph çantasını ve cüppesini takındığında James’e sanki o güne kadar gördüğü en genç papazı seyrediyormuş gibi geldi.

James içeride ne olacağını en ince detayına kadar tekrar etti. Çok küçükken kısa bir zaman geçirdiği Hogsmade İstasyonu James’e hatırlamamasına rağmen hiç yabancı değildi.

Kendilerini gölün karşı tarafına geçirecek olan kayıklar ve kalenin içindeki portreleri daha önce defalarca kez duymuştu. Yine de bütün bunlara hazır olmadığını keşfetti. Kayıklar su üzerinde V şeklinde dalgalar yaratarak süzülürken, James gerçekte kendilerini neyin beklediğinden emin değildi. James kalenin içini gezdiğinde ve onun kulelerine gittiğinde bayağı eğlenmişti. Kulelerin ve surların bir tarafı gecenin bütün maviliğiyle aydınlanırken, diğer tarafından doğan güneşi izleyebilirdiniz. Pencere kolonilerinden bir kısmını güneş ışığıyla aydınlatıyor ve ısıtıyordu. Kendi yansımasını bir ayna gibi gölün derinliklerinde görmek James’e huşu içinde bir ağırlık veriyordu.

Yine de daha önceden beklemediği bir detay vardı. İleride yeni öğrencilerin neşeyle konuşup kaynaştıkları yerde James bir kayığın daha olduğunu fark etti. Kendisinin ve diğer öğrencilerin kayıklarının aksine bu kayık fenerlerle aydınlatılmamıştı. Ya da kaleye doğru yol almıyordu. Hogwarts’ın ışıklarından uzaklaşıyor, gölgeleri olabilecek kadar büyük olmasına rağmen gölün karşı tarafına doğru gittikçe küçülüyordu. İçinde ince ve uzun kabul edilebilecek birisi vardı. İçinde duran kişi James’e kadın gibi geldi. Tam James yoluna dönüp bu manzarayı kendisiyle baş başa bırakacakken kadın sanki onun merakını fark etmiş gibi kafasını kaldır ve ona doğru baktı. James aydınlanan karanlığın içinde kadınla gözlerinin buluştuğuna ve içinde bir soğukluk hissettiğine yemin edebilirdi. Bu kesinlikle bir kadındı. Teni koyu renkli, yüzü çok zayıf, sivri çeneli ve avurtları yüksek olan bir kadındı. Eşarbi saçlarının büyük bir kısmını saklayacak şekilde kafasına sarılmıştı. Kadının James’i izlerken takındığı ifade kormuş ya da kızmış gibi değildi. Aslında yüzünde bir şeyler hissettiğine dair hiçbir işaret yoktu. Ve sonra kadın gözden kayboldu. Kadının aslında gerçekten kaybolmadığı, sadece onların botlarının açısıyla bakıldığında kadının sazlıkların arkasındaymış gibi görüldüğünü fark edene kadar kısa bir süre geçti. James kafasını salladı ve birinci sınıf olmanın verdiği gerginliğe şaşırarak kendi kendine gülümseyip yolculuğuna devam etti. Birinci sınıflar kaz sürüsü gibi minnettar bir edayla avluya girdi. Aydınlık koridorlardaki merdivenleri çıkan birinci sınıflara baktığında onlardan geride kaldığı fark etti. Orada duran Mr. Filtch’i kucagina aldığı kedisi Mrs. Norris ve saçları ile çatık kaşları sayesinde tanıyabildi. Orada öğrencilerin iniş ve çıkışlarına göre hareket etmekte olan büyümlü merdivenler vardı. Ve son olarak ileride avizelerin ışığıyla parıldayan Büyük Salon’un giriş kapısı duruyordu. Yeni öğrenciler orada bir araya gelince konuşmalar yerini sessizliğe bıraktı. Neredeyse kendisinden bir baş kadar uzun olan Ralph’la omuz omuza duran Zane kaşlarını oynatıp sırtarak omzunun üzerinden James’e bakıyordu.

Büyük Salona girdiklerinde üzerlerine bütün ihtişamıyla bir ses ve ışık silsilesinin aktığını hissettiler. Dört binanın masaları da gülen, konuşan yüzlerce öğrenciyle doluydu. James gözleriyle Ted'i aradı fakat kalabalığın içinde bulamadı.

Uzun boylu, biçimsiz yapılı onları kapıda karşılayıp içeri girmeleri için yol gösteren öğretmen karşılarında duruyordu. "Hogwarts'a hoş geldiniz birinci sınıflar!" dedi kalabalığa dönerek "benim adım Profesör Longbottom. Birazdan yaşayacağınız binalara seçileceksiniz. Seçme işlemi tamamlandıktan sonra binanıza ait masaya oturabilir ve yemeklerinizi yiyebilirsiniz. Şimdi, beni takip edin."

Cüppesini savurarak döndü ve Büyük Salonun merkezine doğru yola koyuldu. Birinci sınıflar endişeli bir bekleyişle önce karış kümeler halinde daha sonra düzeni bozmamaya dikkat ederek sıralı bir şekilde takip etmeye başladılar. James Zane ve Ralph'ın geride kafalarını uzatarak ileriye görmeye çalıştıklarını fark etti. Neredeyse büyüğü tavanı unutmuştu. Çok etkilenmiş gibi görünmemeye dikkat ederek tavana doğru baktı. Daha yukarı baktıkça gökyüzünün gittikçe derinleştiğini hissedebiliyordu. Soğuk ve kırılğan olan yıldızlar kadifemsi bir mücevher gibi doğruca Gryffindor masasının üzerine yansıyor, hilal şeklinde olan ay hem sıkılğan hem de neşeli görünüyordu.

"isminin Longbottom olduğunu mu söyledi?" diye sordu Zane James'e.

"evet. Neville Longbottom."

"wow" diye soluklandı Zane "siz Britanyalıların incelik hakkında öğrenmesi gerekenler var. Böyle bir isimle nereden başlamam gerektiğini gerçekten bilmiyorum." Kalabalık sessizleşmeye ve birinci sınıflar Büyük Salonun ön kısmında toplanmaya başlayınca Ralph Zane'i susturdu.

James tanıdığı öğretmenleri görebilmek amacıyla ön taraftaki masaya doğru baktı. Orada ailesinin tarif ettiği gibi şişman ve ihtişamlı ayrıca komik görünen Profesör Slughorn oturuyordu. Slughorn anne ve babasının zamanında geçici öğretmen olarak gelmiş fakat bir daha okuldan ayrılmamıştı. Yanında hayalet Profesör Binns, onun diğer yanında ise gözlüklerinin arkasından boş boş bakan Profesör Trelawney oturuyordu. Masanın sonuna doğru ise cüssesi ile (James oturduğu sandalyenin üzerinde ayrıca üç tane kalın kitap olduğunu görebiliyordu.) Profesör Flitwick duruyordu. Diğer birkaç tane öğretmen ise annesi ve babasının zamanında orada olmadığı, daha sonraki zamanlarda geldikleri için tanıdık olmadığı kişilerdi. Hagrid'den hiçbir iz yoktu fakat James onun bir dev olan kardeşi Grawp ile birlikte olduğunu ve yakın zamanda geri döneceğini biliyordu. Son olarak herkesin arasında ayakta duran ve omuzlarını açmış olan okul müdiresi Minerva McGonagall bulunuyordu.

"Hogwarts Cadılık ve Büyücülük okulunun ilk ziyafetine" Biraz ürkek bir tonlamayla devam etti "hoş geldiniz eski öğrenciler, ve hoş geldiniz birinci sınıflar!" James'in arkasında oturan öğrencilerden neşeli çığlıklar yükseldi. Kalabalığı tarayarak arkasını döndü. Gryffindor masasında James'ten daha büyük olan güzel kızlar ve yakışıklı erkeklerle tarafı çevrilmiş olan Ted'i gördü. Ona doğru gülümsemeye çalıştı fakat Ted fark etmedi.

Çığlıklar azaldığında Profesör McGonagall konuşmasına devam etti "bütün öğretmenlerimiz ve personelimiz gibi sizinde burada heyecanla beklediğinizi görmekten çok mutluyum. Karşılıklı olarak uzun yıllardır devam eden güven ve saygının bu yıl da son bulmamasını ümit edelim." Kalabalığa göz gezdirdi. James gürültünün artık tamamen kaybolduğunu fark etti.

"ve şimdi" McGonagall aralarında bulunan sandalyeyi ön tarafa getirmekte olan iki öğrenciyi seyrederek devam etti "her yıl geleneksel olarak yaptığımız binalara seçim törenine Seçmen Şapka ile başlayabiliriz. Birinci sınıflar, lütfen bu tarafa doğru gelebilir misiniz? İsimlerinizi sırayla çağıracağım. Buraya gelecek, sandalyeye oturacak..."

James bu ortamdan kopuverdi. Annesinin ve babasını daha önce bahsettiği bu seremoniyi biliyordu. Son günlerde Seçim seremonisi dışında hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştı. Şimdi ise aslında bunun bir heyecandan çok korku olduğunu fark ediyordu. Seçmen Şapka ailesinin ve büyü dünyasının ondan geçmesini beklediği ilk sınavlardan biriydi. Aslında bu konu onu *Gelecek Postası*'nda yayınlanan bir makaleyi görmeden önce bu kadar incitmemişti. Gazetenin 'ne var ne yok?' bölümü genelde eğlenceli olmasına rağmen bu sefer James'in korkulu rüyalarından birinden bahsediyordu. Harry Potter'ın geçmişine dair kısa bir özetten sonra şu anda okul aşkı Ginny Weasley ile evli olduğundan ve ilk çocukları olan James Potter'ın bu sene okula başlayacağından söz ediyordu. James makalenin sonunda olan son cümlelere kilitli kalmış gibi hissediyordu. Eğer ne olduklarını sorarsanız kelime kelime tekrar edebilirdi: *bizler Gelecek Posta'sı olarak bütün büyü dünyası adına ondan babasına layık bir öğrenci olmasını bekliyoruz.*

Ya o şapkanın altına oturduğunda Gryffindor'dan başka bir yere seçilirse? Şimdi aklına Platform Dokuz Üç Çeyrekte babasına bunu anlattığında verdiği cevap geliyordu.

"Gryffindor'a seçilmekte Slytherin, Hufflepuff ya da Rawenclaw'a seçilmekten daha farklı bir şey yok James." Demişti babası elini onun omzuna koyarak. James tekrar bir şeyler söylemeye niyetlenmişti.

"o sandalyeye oturup şapkayı başına koyduklarında ne hissetmiştin?" dedi sessizce. Babası cevap vermedi, sadece dudaklarını bir araya getirip gülümsemekle yetindi "bak, ben endişeli ve üzgündüm fakat sen benim düştüğüm hataya düşme ve oraya sakince otur. Biz her binadan çok büyük cadı ve büyücüler tanıyoruz. Oğlum onlardan herhangi birine girdiğinde ben her şekilde seninle gurur duyacağım."

James başını salladı fakat hiçbir işe yaramadı. Böyle konuşmasına rağmen babasının ondan beklentileri olduğunu biliyordu. James annesi ve babası, amcaları ve teyzeleri, bebekliğinden beri anlatılan bütün büyücüler hatta Hogwarts kurucularının en yücresi Godric Gryffindor gibi orada olmalıydı.

Şimdi McGonagall'ın Seçmen Şapkayı kucağında tutmasını ve seremoniyi başlatmasını beklerken bütün korkularının üzerinden sıyrılıp aktığını hissediyordu. Son bir kaç saattir bunu düşünmemeye çalışmıştı. Fakat şimdi bütün düşünceler zihninin önünde belirivermişti. Babası ile kendinin karşılaştırılmasından başka bir seçimi yokmuş gibi görünüyordu. Her şey ona kaybedeceği izlenimini veriyordu. Peki ya diğer seçenek? Ya denememeyi seçerse?

James birinci sınıfların neredeyse gözlerini bile kapatan şapkanın altına oturup sonra kendi binalarının masalarına gitmelerini seyrediyor fakat olan biteni görmüyordu. Babasının siyah saçlarını ve annesinin burnu ile dudaklarını almış bir heykel gibi görünüyordu. Ya bu kalede babasının gölgesinde yaşamaya devam edemezse? Kendi çizdiği yolda başarılı olamazdı. Bu çok farklı bir kader olurdu. Kesinlikle farklı bir kader. Peki ya bu değişik çizgi şimdi başlarsa? Şimdi, burada daha ilk gününde bu platformda... Gryffindor'dan farklı bir yerde. Bu her şeyden daha önemliydi. Eğer...

"James Potter" dedi 'r' leri vurgularcasına müdirenin sesi. Kafasını kaldırdı ve sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi kadına baktı. Kadın ona elinde şapkayı tutarken yüz metre uzunluğunda gibi gelmişti. Arkasındaki gürültüyü duyduğunda basamakları tırmanıp sandalyeye oturmak üzereydi. Bu onu bir süreliğine üzdü ve şaşırttı. Gürültülerin Gryffindor masasından gelmesi sanki düşüncelerini ele vermişti. Kibar bir şekilde onu kendi masalarına beklediklerini anlatıyorlardı. James yüzü mutluluktan aydınlanmış bir şekilde onlara dönerek gülümsedi. Onu alkışlayanlar yalnızca onlar değildi. Bir çok yüz seslerin geldiği yöne doğru bakıyordu. Gözleri takip ederek döndü. Bu Slytherin masasıydı.

Kendini biraz tuhaf hissetti. Bütün masa gülümsemeler ve mutlulukla el sallıyordu. Uzun boylu, saçları dalgalı ve gözleri parıldayan alımlı bir kız ayakta duruyordu. James'e gülümseyerek alkış tuttu. Bütün masa ona dahil oldu ve herkes alkışlamaya başladı.

"evet, evet, teşekkürler." McGonagall kalabalığa seslendi "eminim bu yeterlidir. Bu yıl genç Mr. Potter'ın bizimle olmasından dolayı biz de çok mutluyuz. Eğer şimdi yerlerinize geçerseniz..." coşku yerini sessizliğe bıraktığında James tekrar kürsüye doğru döndü. Sandalyeye oturduğunda Müdire "bizde bu müsamereyi bitirip gün doğmadan yemeklerimizi yiyebiliriz." James kadını görmek için kafasını kaldırdı fakat görebildiği tek şey kafasına doğru gelen Seçmen Şapka oldu. Gözlerini kapattı ve şapkanın yumuşaklığını şakaklarına kadar hissetti.

Derhal bütün gürültüler kesildi. James ya şapkanın zihnindeydi ya da tam tersi. Konuştu fakat bu James'e hitaben değildi.

"Potter, James, evet bunu bekliyordum. Benim himayem altına gelen üçüncü Potter. Her zaman zordurlar..." sanki eğleniyormuş gibi konuşmaya devam etti "cesaret evet her zaman ki gibi, cesaret içinde daha az ama. Yine de Gryffindor için iyi olabilir, öncekiler gibi."

Kalbi birden yerinden çıkacakmış gibi oldu ve kürsünün önünde beklerken düşündüklerini hatırladı. *Bu oyunu oynamak zorunda değilim* diye düşündü. *Gryffindor olmak zorunda değilim*. Sonra uzun ve alımlı olan kızını düşündü.

"Slytherin olmayı düşünüyor!" diye konuştu şapka "aslında olabilir. Babası gibi. Aslında gayet iyi bir Slytherin olabilirdi ama olmadı. Kendinden hiç emin olmayan bir tane ve bu Potterlar için bir ilk. Güvensizlik Gryffindor ya da Slytherin'de yoktur. Belki Hufflepuff onun için iyi..."

Hufflepuff değil, diye düşündü James. Bütün simalar zihninde canlandı: babası ve annesi, dayısı Ron ve yengesi Hermione ve bütün Gryffindorlar. Sonra onlar kayboldu ve Slytherin masasındaki kız geldi. Birkaç dakika önce düşündüğü gibi düşünüyordu *kendime farklı bir kader çizebilirim, çok farklı bir kader...*

"Hufflepuff değil demek, hmm? Belki de haklısındır. Evet şimdi görüyorum. Kafan karışmış olabilir ama güvensiz değilsin. İlk iç güdülerim doğrudur, her zaman ki gibi." Ve sonra Seçmen Şapka James'in binasının ismini söyledi.

James şapkanın başından çıkarıldığını hissettiğinde duvarların hala Slytherin diye yankılandığını sanıyordu fakat dönüp gümüş ve yeşil olan masaya baktığında çılgınlığın oradan değil kızıl aslanın masasından geldiğini duydu. Gryffindor masası neşeye bağıyor ve ıslık çalıyordu. Sandalyeden kalktı ve masaya doğru ilerledi. Her kes sırtını sıvazlıyor ve tebrik etmek için ellerini sıkıyorlardı. Ön taraflarda bir yerlerde bir koltuk onun için boşaltıldı.

"bir saniye bile şüphe etmemiştim." diye fısıldadı neşeli bir ses. James yerine geçmeden önce sırtını sıvazlayan Ted'i görmek için ona doğru döndü. Mutlu bir şekilde Seçim seremonisini hatırladı. Annesi ve babası gibi oğullarının da Gryffindor olduğuna çok sevineceklerdi.

Zane'in ismi söylendiğinde sanki seçmen şapka onu paten kaymaya götürecekmiş gibi bir edayla basamakları çıktı ve sandalyeye oturdu. Şapkanın kafasında dururken ki gölgesini gördüğü anda sırtı ve Seçmen Şapka çok fazla vakit kaybetmeden bağırdı "Rawenclaw!" Zane bilmiş bir edayla kendisine doğru ıslık çalan ve gülümseyen Rawenclaw masasına doğru ilerledi.

Birinci sınıfların çoğu kürsüden ayrılmış ve kendi masalarında yerlerini almışlardı. Ralph Deedle sona kalan birkaç tane öğrenciden bir tanesiydi. Şapkanın onu yerine oturtması şaşırtıcı bir şekilde uzun zaman aldı. Ve sonra Seçmen Şapka binasının adını haykırdı "Slytherin!"

James sersemlemişti. Yeni arkadaşlarından hiç birisi onunla birlikte Gryffindor masasında yerini almamıştı. Bu doğrudu fakat her nasılsa hiç beklenmedik bir şekilde onlardan bir tanesi Slytherin olmuştu. Elbette kendisi buraya gelmeyi başarabilmişti. Ama Ralph? Oradaki ilk Muggle doğumlu öğrenciydi. James o tarafa döndü ve yeni masasında sırtını sıvazlayan arkadaşlarının arasında yerini alırken Ralph'ı gördü. Dalgalı siyah saçlı kız yine memnuniyetle ve hoş geldin dercesine gülümsüyordu. Belki de Slytherin Binası değişmiştir diye düşündü. Annesi ve babası buna inanmakta güçlük çekeceklerdi.

Sonunda müdire McGonagall Seçmen Şapkayı bir kenara koydu. “birinci sınıflar” diye seslendi. “yeni binalarınız sizin yuvanız elbette ama şunu da unutmayın ki biz hepimiz birbirimizin ailesiyiz. Birbirimizle olan yarışmalardan ve çekişmelerden elbette haz duyacağız fakat lütfen birbirimize karşı olan vefamızı yitirmeyelim. Ve şimdi,” gözlüklerini düzeltti ve ciddiyetle bir kez daha kalabalığa seslendi “duyurular. Her zamanki gibi Yasak Orman’a girip çıkmak yasaktır. Emin olabilirsiniz ki bu akademik bir tercih değildir. Birinci sınıflar size kurallara uymamanızı söyleyecek olan Mr. Ted Lupin ve Mr. Noah Metzker dışında kendilerinden yaşça büyük öğrencilere danışabilirler.”

Duyurular devam ederken James gözleriyle kalabalığı tarıyordu. Rawenclaw masasında olan Zane yemeğine konsantre olmuş durumdaydı. Salonun karşısında Ralph her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için el kol hareketleri yapıyordu. James titredi ve çekimse bir şekilde başını salladı.

“ve son bir duyurudan sonra serbestsiniz,” diye devam etti McGonagall “belki bazılarınız öğretmenler masasında bir sandalyenin boş olduğunu fark etmişlerdir. Kendi alanında çok iyi bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni okulumuzda eğitim verecek. Yarın bizim okulumuz ve onların okulu arasında bir kaynaşma çalışması olarak kendisi gibi bir çok öğretmen ve öğrenci bir yıl boyunca okulumuzda misafir edilecekler. Hepinizi yarın öğlen saatlerinde Amerika Büyüsel Yönetim İdaresi ve Alma Aleron Cadılık ve Büyücülük Okulu’nu karşılamak için avluda görmeyi istiyorum.”

Koridorlar ne olacağını tartışan, buna sevinen ya da sinir bozucu bulan öğrencilerle doluydu. James Ted’in “bir miktar yaşlı Amerikalı bize Karanlık Sanatlar hakkında ne öğretebilir ki? Hangi kanalda izleyeceğiz onları?” dediğini duydu. Bir kahkaha dalgası oldu. James Zane’i arıyordu. Zane’i buldu ve gözlerini ona dikerek *senin insanların buraya geliyor,* diye ağzıyla söyledi. Zane ellerini kalbinin üzerine koyup sırttı.

Sonra yemeklerini bitirip odalara dönülürken bir hareketlilik yaşandı.

James Gryffindor Ortak Salonun kapısındaki Şişman Kadının portresinin yolunu tuttuğunda neredeyse gece yarısı olmuştu.

“şifre” diye bağırdı kadın şarkı söylercesine. James kısa bir süre durakladı ve yeşil sırt çantası omuzlarından aşağı kayıp yere düştü.

“henüz şifreyi bilmiyorum. Birinci sınıfım. Ben bir Gryffindor’um.” Diye ekledi James.

“Gryffindor olabilirsin” dedi kadın James’e bakarak “ama şifre yoksa girişte yok demektir.”

“bana biraz ipucu verebilir misin?” diye sordu James neşeli görünmeye çalışarak.

Şişman Kadın düzeyli bir şekilde ona baktı “şifrenin sizin gurubunuz için olan doğasını anlamamış gibi görünüyordun camım” dedi.

Merdivenlerde bir hareketlilik oldu. Bir gurup öğrenci gülererek ve konuşarak oraya doğru geliyorlardı. Ted de aralarındaydı.

“Ted,” diye bağırdı James “şifreye ihtiyacım var. Yardımcı olabilir misin?”

Ted o ve diğerleri yaklaşırken James’i gördü. “Genisolaris,” dedi ve guruptaki kızlardan birine dönerek ekledi “ acele et Petra ve Noah’ın kardeşinin seni görmesine izin verme.”

Şişman Kadının portresi açıldığında Petra James’i geçerek ortak salona girdi. James Ted onu omzuyla dürtüp ileriye doğru ittiğinde Petra’yı takip etmeye başladı. “oh, James senin böyle erken bir saatte öylece yatağına gidip uyumana izin vermeyeceğimizi biliyor olmalısın. Merlin’in sakalı, Gryffindor’un kendine göre gelenekleri var değil mi ama?”

“Ne?” sitem etti James “saat neredeyse gece yarısı biliyorsun değil mi?”

“genelde Muggle dünyasında büyücülük saati olarak geçer.” Dedi Ted eğitici bir şekilde. “ elbette bu gerçek ismi değil ‘büyücülerin ve cadıların eğlenmek için Muggle dünyasında oynadıkları oyun’ demek biraz uzun oluyor tabii. Biz onu ‘Wocket’¹* Yükseltme’ olarak söylüyoruz.

James Ted ve diğer üç Gryffindor’un arasında duruyordu. “neyi yükseltme?” diye sordu James.

“çocuk Wocket’ın ne olduğunu bilmiyor,” dedi manalı bir şekilde “ ve babası meşhur Çapulcu Haritasının sahibi. Eğer ona sahip olsaydık dalaverelerin ne kadar kolay olacağını bir düşünün. James sana bugün gece olacakların tüm sorumlusu olan ve katılmayı ümit edeceğin gurubumuz Gremlinler’i tanıtmama izin ver.” Ted durdu ve diğer üç kişiye doğru döndü. “benim bir numaram sadece ne yapacağını bilmeyen bir kardeşi olan Noah Metzker.” Noah sırtarak reverans yaptı. “o olmadan hiçbir şeye para yetiştiremeyeceğimiz” diye devam etti “ hazinemiz Sabrina Hildegard.” Memnun ifadeli bir kız James’e el sallar gibi bir işaret yaptı. “ her işimize koşturan günah keçimiz Damien Damascus.” Tombul ve gözlüklü bir oğlanın kolunu omzuna attı. “ve son olarak herkesin, öğretmenlerin bizim gözdemiz ayrıca yılmaz savunucumuz olan Ms. Petra Morganstern.” Pantolonun cebinde bir şeylerle içeriden gelen kızı takdim etti. James kendisi dışında herkesin cüppelerini çıkartıp onun yerine siyah tişört ve kot pantolon giydiklerini fark etti. Kız geldiğinde Ted Petra’ya “ her şey hazır değil mi?” diye sordu.

“kesinlikle. Her şey gayet iyi gidecek Kaptan.” Diye cevap verdi kız ve Damien’dan bir kıkırdama geldi. Hep birlikte döndüler ve merdivenleri inmeye başladılar. Ted’in liderliğinde James de aralarındaydı.

*Wocket: yeni seride geçen büyü bir kelime eski seride olmadığı için anlamını bilmiyoruz. “benim de bir şeyleri değiştirmem gerekiyor mu?” diye sordu çekinerek.

Ted ölçüp biçen bir bakış atarak “hayır. Senin için bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Rahatla dostum. Çok eğleneceksin. Bu basmağı atla. Emin ol buraya basmak istemezsin aklında bulunsun.” Dedi. James’in kendini bu gurubun içindeymiş gibi hissetmeye başlamasının en temel sebebi Ted’in onu sıkı sıkı tutuyor olmasıydı. Basmağı atlarken sırt çantası biraz havalandı ve sırtına düştü. Koridorun sonuna kadar yanan meşaleler uzanıyordu. Koridorun sonunda dev gibi kambur ve şapka takan bir cadının heykelinin yanında üç tane öğrenciyle daha buluştular.

“iyi akşamlar, Gremlinler.” Dedi Ted hepsi heykelin yanına varınca. “ vaftiz babam Harry Potter’ın oğlu James ile tanışın. James bu üç yüze sırttı ve sonuncuyu görünce durakladı.

“James, gurubumuzun Rawenclaw ayağı alan Horace, Gennifer ve ismi her ne ise o çocukla tanış.” Gruba dönerek devam etti. “onun adı ne?” dedi sondaki çocuğu işaret ederek.

“Zane.” Dedi Gennifer kolunu kendi kendine sırttan çocuğun omzuna atarak. “onunla daha bugün tanıştım ama Gremlinler için uygun bir aday olabileceğini fark ettim. İçinde bir yerlerde soyundan gelen küçük bir şeytan var.”

“Wocket’ı yakala oynayacağız.” Dedi Zane James’e herkesin duyabileceği bir fısıltıyla. “ilk başta biraz şüpheliydim ama eğer eğlenirsek bizi kimse tutamaz.” James Zane’in şaka yapıp yapmadığını soracakken bunun hiçbir anlamı olmadığını fark etti.

“Wocket’ı yükseltme” diye düzeltti Noah.

James kendisinde konuşmaya dahil olması gerektiğini hissetti. “Eee, nerede bu Wocket? Ve neden hepimiz bu eski heykelin başında toplandık?”

“bu sadece eski bir heykel değil.” Dedi Petra Ted duvar ve heykel arasında bir şeyler ararken. “bu St. Lokimagus Sonsuz Üretken’i. Bunu daha geçen yıl öğrendik ve birçok eğlenceli keşfimizde bize önderlik etti.”

“sana demek istedin galiba.” Dedi Ted.

Petra düşündü ve “doğru olduğu söylenebilir.” Diye katıldı.

“babanın günlerine dön,” dedi Noah Ted heykelin arkasında uğraşırken. “Hogwarts’ın içinde ve dışında toplam altı tane geçit var. Tabi

Bu Savaş’tan önceydi. Ondan sonra kalenin bir çok yeri yeniden inşa edildi ve bu geçitlerin çoğu kayboldu. Yine de kale için eğlenceli şeyler var. Yeni gizli geçitler peyda oluyor gibi görünüyor. Biz Petra ve Rawenclaw’dan olan arkadaşlarımız sayesinde bunlardan iki tanesini bulduk. St. Lokimagus Sonsuz Üretken’i bunlardan bir tanesi. Baş işte sloganı burada.”

Noah heykelin üzerinde oluşan sözleri işaret etti *Igitur Qui Moveo, Qui et Movea.*

Ted zaferle homurdandı ve gürültülü bir tıklama oldu. “bu zamanda bunun burada olduğunu asla keşfedemezdin.” Dedi heykelle oynayarak. St. Lokimagus’un heykeli hareket eden bir kaya misali ayaklandı ve koridorun sonuna doğru kamburunun izin verdiği ölçüde ilerledi. James’in erkeklerin banyosu olduğunu anladığı karşıdaki kapıdan içeri girip gözden kayboldu.

“bu sloganın anlamı ne?” diye sordu James aceleyle heykelin açtığı boşluktan içeri giren Gremlinler’e. Noah sırtarak cevap verdi. “gittiğin zaman gidersin.”

Geçit yuvarlak merdiven basamakları ile devam ediyordu. Gremlinler gürültüyle merdivenleri çıktuktan sonra kapı eşiğine geldiklerinde birbirlerini susturmaya başladılar.

Ted kapının çatlak olan kısmından içeriyi gözetledi. Kimse olmadığı fark edince kapıyı tamamen açtı ve diğerlerinin onu takip edip etmediğini kontrol etti. Kapı açıklanamayacak bir şekilde James’in Quidditch Sahası olduğunu fark etti alanın yanındaki bir kulübeye açılmıştı. Yüksek tribünler ay ışığının altında kasvetli ve görkemli bir şekilde uzanıyorlardı.

“bu geçit tek yönlüdür,” diye açıkladı Sabrina James ve Zane’e. “eğer bu tünelden ilk defa geçiyorsanız dönüşte kendinizi donatım kulübesinde bulursunuz. Yani eğer yakalanırsak geri dönüşte kimse bizi takip edemez.”

“daha önce yakalandınız mı?” diye sordu James.

“hayır, ama bu bizim kullanmayı ilk deneyişimiz. Bunu geçen senenin sonunda keşfettik. *Neler olacağını hep birlikte göreceğiz* dercesine titredi.

Karanlıkta James’in arkasından Zane’in sesi yükseldi “peki ya hepimiz geri dönmeden heykel eski yerine dönerse?” James ilk başta titredi ama sonra Zane’in mantığına hayran oldu. Cevaplanmaya değer bir soru gibi görünüyordu.

“tam Rawenclaw’a yakışır bir soru.” Dedi Noah ama kimse cevap vermedi.

On dakika sonra ay ışığının altında dikenli telleri olan çitlerin üzerinden zorlukla tırmanıp tarlaya girmişlerdi.

Ted asasını çıkardı ve sazlılarla çalılara doğru yanaştı. James takip etti ve orada çalılıarın arasında bir ambar olduğunu fark etti. Yanmış ve eğilmiş üzüm asmalarının içinde yıkık bir ambardı bu.

“*alohomora*,” dedi Ted asasını kapının üzerinde duran paslanmış asma kilide doğrultarak. Sarı bir ışık çıktı. Asma kilidin anahtar deliğinden hayalet gibi bir şekil yılan gibi dışarı süzüldü. Şekil yumruğunun içinde işaret parmağıyla havayı göstererek son buldu. Şekil parmağını azarlar gibi salladı ve sonra gözden kayboldu.

“koruyucunun tılsımları hala burada o zaman” diye duyurdu sevinçle Ted. Pantolonunun cebinde bir şeyler taşıyan Petra’ya döndü. James onun paslanmış iskelet anahtarı olduğunu fark etti.

“bu Gennifer’in fikriydi.” Dedi ikinci Rawenclaw olan Horace gururla “ben farklı bir şekilde açmayı önermişim.”

“gerçekten iyi olmuş.” Diye onayladı Zane.

“bu kilidi kırmak için elimizdeki bütün büyü şekilleri denedik ama hiç birimizin aklına anahtar kadar sıkıcı bir şey kullanmak gelmemişti.” Diye açıkladı Noah. “Muggleları buradan uzak tutmak için Hayal Kırıklığı Tılsımları kullandık ama zaten hiçbir Muggle gelmedi. Burası terk edilmiş.”

Petra anahtarı getirdi ve deliğe yerleştirdi. Anahtarı deliğin içinde çevirdi ve ambarın kapısı şaşırtıcı bir sessizlikle açıldı. “gıcırdayan kapılar çaylaklar içindir.” Dedi Damien kendinden memnun bir şekilde.

James içeriye bir göz attı. İçeride ambarın arka kısmını neredeyse tamamen kapatan büyük hacimli bir şeyler vardı. Sadece güçlkle şeklin neye benzediğini seçebildi. Sadece birilerin çok ilkel bir fikir olan uçan çay tabağından başka bir şeye benzemiyordu.

“harika!” diye mutlu bir şekilde cırladı Zane. “Wocket’ı Yükselt! Sen haklısın, James. Hiçbir şeyin *Oz Büyücüsünde* olduğu gibi gerçekleşmesini beklememeliyim.

“ne büyücüsü?” diye sordu Ted James’e ağzıyla.

“Mugglelara ait bir şey,” diye cevapladı. “biz anlayamayız.”

Frank Tottington birdenbire uyandı, bahçeden gürültülerin geldiğine emindi. Sanki sinirleneceğini beklemiş gibi yorganı üzerinden attı bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı.

“hmvah?” diye homurdandı karısı kafasını uykulu bir şekilde kaldırarak. Lanetli Grindle çocukları bahçedeler.” Dedi sinirle ayakkabılarını giyerek. “sana geceleri sinsi sinsi dolaşıp begonyalarımı ediklerini ve domateslerimi çaldıklarını söylememiş miydin? Çocuklar!” diye öfkelenildi. Yıpranmış cüppesini sırtına geçirdi. Merdivenleri inip kapının arkasındaki tüfeğini kaptı.

Pencere gıcırdayarak açıldı ve dışarıdaki duvara çarptı. “tamam, holiganlar! Domatesleri bırakın ve ışığın altına sizi görebileceğim bir yere gelin!” tüfeğini uyarıcı bir edayla gökyüzüne doğru kaldırdı.

Frank’ın kafasının üzerinde bir ışık çıktı ve onu karanlıkta aydınlattı. Frank tüfeği hala elinde kafasının üzerindeki ışığa doğrultulmuş dondu kaldı. Cüppesinin önüne düşmüş olan uzun sakalı gelmiş çenesinin gölgesinde kafasını kaldırdı.

Orada bir şeyler dönüyordu. Büyüklüğünü anlatmak oldukça güçtü. Siyah, yuvarlak şekilli bir şey pencere pervazında ışığıyla benekler yapıyordu. Yavaşça dönüyordu ve aşağı doğru inmeye başlıyor gibi göründü.

Frank soluk soluğa kaldı, tökezledi ve neredeyse tüfeğini düşürüyordu. Nesneden gözlerini ayırmadan gerilemeye başladı. Sanki ışığın altına gizlenmiş gibi vızıltılar kesiliyor ve aşağı inmeye devam ediyordu.

Biraz da çekinerek dizlerinin üzerine çömeldi. O şimdi sanki takma dişlerini çiğniyordu.

Sonra şeklin kapısı buharlı ve ıslıklı bir patlamayla içeriye doğru açıldı. Kapı açılıp kısa bir rampa şeklini alınca ışık parıladı. Bir figür ışığın içinde duruyordu. Frank ürperdi ve tüfeğini omzuna yerleştirerek havaya kaldırdı. Kırmızı bir ışık çaktı ve Frank zıpladı. Tetiği çekmişti ama hiçbir şey olmamıştı. Tetik bir den bire metal parçası yerine küçük bir düğmeye dönüştü. Tüfeğine baktı ve şaşırılmış bir şekilde önüne attı. Ama o şimdi bir tüfek değildi. Tahta bir sapla bir şemsiyeydi. Onu daha önce hiç görmemişti. Ahret işlerine dalmış birinin huzurunu bulduğunu fark edince şemsiyeyi düşürdü ve dizlerinin üzerine oturdu.

Kapı girişindeki figür uzun ve zayıftı. Derisi mora çalan bir yeşildi, büyük kafası ise badem gözleri ve hatları olmayan yüzü ile ambarın kapısından gelen göz kamaştırıcı ışıқта görülebiliyordu. Rampadan Frank'a doğru yürümeye başladığında adımları sakar ve hantal birinin adımları gibi temkinliydi. Kafasını kap girişinden içeri doğru sokup çıkarttı ve birden bire kapının kenarına takılıp tökezledi. Dengesini kaybetti ve sanki Frank'ın üzerine düşecekmiş gibi yuvarlanmaya başladı. Korkmuş bir şekilde gerisingeriye tırmandı.

Küçük figür gözlerini Frank'a yaklaştırarak devrildi. Frank gözlerinin kapatmadan bir dakika önce figürün sırtındaki koyu yeşil sırt çantası omuzlarından kaydı. Frank yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle bayıldı.

James ertesi sabah gözleri kanlanmış bir şekilde uyandı. Çevresindeki şeylerin tanık olmayan şekillerini görünce gözlerini ovuşturdu. Yatağının üzerinde duran alçak tavanda dört tane poster vardı. Gün ışığı odadaki çoğu boş olan yatakların üzerine vuruyordu. Sanki baykuşların tünemek için gelişleri gibi yavaşça bir önceki geceyi hatırladı: Seçmen Şapka, Gryffindor şifresini bilmeden Şişman Kadının portresinin önünde duruşu, Ted ile buluşması ve sonra Gremlinler'le yaşadıkları.

Hemen yatağının içinde oturma konumuna geçti ve yüzüne dokundu. Yanaklarını, kaşlarını ve yüzünün şeklini kontrol etti. Her şey eskisi gibi normal haline gelmişti. James'in gazete olmadığını fark etmediği bir şeyler yatağında duruyordu. Başlıktaki yazıya döndü ve okumaya başladı 'Köylü Bir Adam Marslıların Domateslerini Çaldığını İddia Etti'. Noah Metzker yüzünde çarpık bir ifadeyle James'in yatağının ucunda duruyordu.

"Wocket'ı yine yanlış yazmışlar." Dedi.

